

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 94

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 10/09/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua, tôi đã giảng đoạn thứ 39 của Cảm Ứng Thiên là “*nhân tác tàn hại*” (nhân tâm làm ra việc tàn hại).

Tạo loại tội nghiệp này luôn là vì tập khí ác tích lũy nhiều đời, không hay không biết, tuy có lúc biết đây là việc không nên làm, thế nhưng trên thực tế họ vẫn là đang tạo tác, từ những chỗ này chúng ta có thể quán sát được tính nghiêm trọng của tập khí ác. Người thế gian khi có việc vui, thông thường khi làm lễ mừng thọ, hay ăn mừng những ngày lễ tết, rất nhiều người lại sát sanh cúng tế, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp mà chính mình không thể biết, những sự việc này chúng ta thấy được quá nhiều. Trong kinh Phật nói rất tường tận, ngày vui của chính mình thì phải nên đáp tạ quỷ thần; việc đáp tạ quỷ thần tuyệt đối không được sát sanh cúng tế. Sát sanh cúng tế, thật ra mà nói, thiện thần thiện quỷ đều xa lánh, không bằng lòng gánh vác tội lỗi này; bạn là vì họ mà giết thì tội lỗi này họ phải gánh lấy. Chỉ có một số ác thần hung sát mới không chút kiêng dè, tiếp nhận cúng dường huyết thực, người và quỷ thần đều do đây màọa lạc. Người tạo tác ác nghiệp thì đời sauọa địa ngục; quỷ thần tạo tác tội nghiệp thì đời sau cũngọa địa ngục, luân chuyển trong sáu đường. Cho nên, trong tất cả các ngày vui nhất định không được sát sanh.

Trong Vựng Biên cũng nói đến, trong đây có một đoạn nói rất hay, lời văn không dài, nói rằng: “*Bình đẳng là Phật, chánh trực là thần*”, hai câu này nói rất hay. Trong kinh điển Phật thường nói, Phật là tâm bình đẳng, Bồ-tát là tâm lục độ, Duyên giác là tâm nhân duyên, Thanh văn là tâm tứ đế, trong tâm thường giữ pháp như vậy thì mới có thể vượt qua lục đạo luân hồi. Lại nói: “*Tuyệt đối không có đạo lý do được hối lộ mà ban phước*.” Chúng ta sát sanh cúng bái thần minh, nếu như lại là sát sanh cúng bái Phật Bồ-tát, đích thực là có sự việc này. Năm xưa tôi ở Đài Loan, lúc đó đã xuất gia, sống ở Đại Khê; Đại Khê có chùa Hương Vân, vào lúc đó chúng tôi sống ở trong chùa này, dân chúng vùng quanh đó vào ngày mừng một, mười lăm đều mang đầu lợn, gà, vịt, cá, thịt đến bái Phật, đem đến cúng dường Phật. Bạn nói xem, thành ra thứ gì? Xem Phật Bồ-tát thành thần minh

để đối đãi! Dùng những thứ này để cúng bái quỷ thần, cúng bái Phật Bồ-tát, đây là hối lộ. Đối với Phật Bồ-tát, đối với quỷ thần làm việc hối lộ, còn hy vọng Phật Bồ-tát, quỷ thần sẽ ban phước cho họ, làm gì có loại đạo lý này? Do đây có thể biết, những người này không biết chút gì đối với Phật pháp, hoàn toàn là mê tín. Đài Loan có tồn tại loại mê tín này, tôi tin ở trên thế giới, loại mê tín như thế này nhất định không ít.

Truy cứu những nhân tố này, đệ tử học Phật chúng ta, đặc biệt là đệ tử xuất gia có trách nhiệm, nhất định không thể thoái thác. Chúng ta là người xuất gia không tận hết trách nhiệm giáo hóa chúng sanh, đối với đại chúng xã hội không thể đem Phật pháp giảng rõ ràng, giảng tường tận, còn có những người mê tín này, thậm chí chúng ta còn tạo tác tất cả sự dẫn dắt mê lầm cho đại chúng, tội lỗi này thì vô lượng vô biên. Đây có lẽ chính là câu mà người xưa nói: “Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều.” Chúng ta chỉ dẫn sai tất cả chúng sanh đi làm việc mê tín, đây là đặc biệt sai lầm! Thậm chí chúng ta ngày nay nói Phật giáo là tôn giáo thì cũng đã dẫn dắt chúng sanh mê tín rồi. Chúng ta ngày nay rất rõ ràng, rất tường tận, Phật giáo không phải tôn giáo, Phật giáo là giáo dục trí tuệ của Phật-đà, không có liên quan gì với tôn giáo. Ngày nay chúng ta xem Phật giáo là tôn giáo chính là dẫn dắt đại chúng mê tín, tội lỗi đã là vô lượng vô biên rồi.

Cho nên ngay chỗ này, viết đoạn này rất hay, xã hội có rất nhiều người ở trước Phật Bồ-tát, trước quỷ thần mà hứa nguyện, chính mình có mong cầu rồi hứa nguyện, đến khi hoàn nguyện thì sát sanh cúng tế, loại nguyện này là nguyện ác. Ở chỗ này nói rất hay: “*Dẫu được thỏa nguyện*”, bạn có được cái nguyện cầu, quả nhiên bạn đã có được; bạn muốn thăng quan, quả nhiên đã thăng quan; bạn muốn phát tài, quả nhiên đã phát tài. Nhưng trên thực tế đây không phải là do bạn hứa nguyện mà được Phật Bồ-tát mãn nguyện của bạn, quỷ thần mãn nguyện của bạn, không phải vậy, mà là trong mạng của bạn đã được định trước, Phật Bồ-tát với quỷ thần căn bản không có liên quan gì. Thế nhưng bạn hứa nguyện ác, bạn tạo ra nghiệp ác, quả báo nhất định ở phía sau, nếu không ở đời sau thì ở đời sau nữa. Phía sau là nói cuối đời này của chúng ta, bạn phải gặp ác báo này, nhân duyên quả báo, tơ hào không sai. Trong Cảm Ứng Thiên nói rất rõ ràng, lý tuy là nói không nhiều, chú giải của Vựng Biên đã bổ sung vào, cho nên nói là có lý luận viên mãn, còn về mặt sự thì nói được rất nhiều. Sự này chính là chứng cứ chân thật, loại chứng cứ của trồng nhân thiện được quả thiện, chứng cứ của tạo nhân ác chịu ác báo thì quá nhiều, quá nhiều! Chúng ta đọc bộ sách này, xem qua nghiệp nhân quả báo ngày trước, sau đó quay đầu lại, tỉ mỉ quán sát xã hội hiện

tiền chúng ta, xem tạo tác của người hiện nay, xem thử quả báo của người hiện nay so với ghi chép trong sách càng rõ ràng hơn. Chúng ta làm sao có thể không tin, làm sao có thể không nỗ lực mà học tập?

Đồng học chúng ta nêu lên hai vấn đề, cũng là sự việc của xã hội chúng ta hiện nay. Xã hội hiện nay bởi vì nhân khẩu tăng nhiều, cho nên rất nhiều quốc gia khu vực đều đang nghiên cứu kế hoạch hóa gia đình, hạn chế sinh sản. Ở nước Mỹ cũng là như vậy, cho nên hiện tượng ở nước Mỹ hiện nay là nhân khẩu người da trắng dường như đang dừng lại, không có tăng thêm, số lượng người da màu thì lại tăng rất cao. Người da màu không hạn chế sinh sản, mỗi một gia đình có 4-5 người con, 5-6 người con là rất bình thường. Cho nên tương lai nước Mỹ sẽ toàn là người da màu. Họ là chế độ dân chủ tuyển cử, người da đen nhiều thì đương nhiên sẽ bầu cử người da đen làm tổng thống, đây là nhân quả báo ứng. Ngày trước, người da màu có nguồn gốc là nô lệ đến từ châu Phi, tương lai nô lệ làm chủ nhân, người da trắng là chủ nhân thì chuyển xuống làm nô lệ, là nghiệp nhân quả báo. Ở Trung Quốc nhân khẩu nhiều, cho nên hạn chế, chỉ cho sinh một con. Người Ấn Độ không chú trọng hạn chế, có thể không bao lâu sau, nhân khẩu của Ấn Độ sẽ vượt qua Trung Quốc. Dân tộc Trung Quốc từ xưa đến nay trọng nam khinh nữ, trong nhà có con trai thì nuông chiều từ nhỏ, bạn biết được chúng là đến để báo ân hay là đến để báo oán hay không? Chúng đến để đòi nợ hay là đến để trả nợ? Cho nên vấn đề xã hội ngày nay, nếu như không hiểu sâu Phật pháp thì không thể giải quyết.

Loại quan niệm chỉ dựa vào cách nghĩ, cách nhìn của chính chúng ta, chúng ta chỉ nhìn thấy trước mắt, không nhìn thấy được hậu quả, trước mắt cảm thấy cách làm này cũng không tệ, sau này kết quả thế nào thì không hề biết, có thể dẫn khởi hậu họa vô cùng. Người thông thường suy tính luôn là chỉ nghĩ đến trước mắt. Thời đại này vẫn không thể bằng thời xưa. Thời xưa ở Trung Quốc, đặc biệt là những nhân sĩ quản lý quốc gia, quản lý chính phủ, những gì mà họ nghĩ, những gì mà họ suy tính đến đều rất dài lâu. Làm đế vương vào thời xưa, những gì mà họ suy tính là ngàn năm vạn thế, hy vọng quyền lực của họ có thể vĩnh viễn được củng cố, con cháu kéo dài không dứt. Làm tể tướng, chỉ ít phải nghĩ đến ảnh hưởng 50 năm, 100 năm về sau; người đi học mà rõ lý, cho dù chưa làm quan, chỉ làm một bình dân, họ cũng sẽ vì con cháu đời sau của họ mà lo nghĩ, cũng sẽ vì sứ mệnh của lịch sử mà lo nghĩ, cho nên nghĩ được rất xa.

Nhà Phật nói về thiện ác rất viên mãn. Hiện tiền là thiện, nhưng đời sau không thiện thì đây không phải là chân thiện; hiện tiền tuy là không thiện, nhưng

đời sau rất thiện, việc này đáng nên làm. Hiện tại rất ít người có được trí tuệ này, cho nên không có năng lực phân biệt thiện ác, rất nhiều sự việc trước mắt dường như đúng mà lại sai, chính mình luôn làm sai, không có trí tuệ, không có tầm nhìn. Nguyên nhân này do đâu? Lỗi ở không đọc sách thánh hiền, sách thánh hiền giúp chúng ta thêm lớn trí tuệ, không đọc sách sử, đặc biệt là lịch sử của Trung Quốc. Sách sử của Trung Quốc là ghi chép về điều gì? Chính là ghi chép báo ứng thiện ác. Một bộ Nhị Thập Ngũ Sử chính là nói về nghiệp nhân quả báo, tăng trưởng kiến thức của chúng ta, khiến chúng ta có năng lực phân biệt đúng sai, phân biệt thiện ác. Cho nên người xưa đi học thì đây là giáo học trọng điểm, kinh học, sử học, một cái là trí tuệ học vấn, một cái là kiến thức. Lịch sử là một tấm gương, đối người, đối việc, đối vật, thường đọc sách thánh hiền thì tự nhiên có thể tránh được rất nhiều lỗi lầm. Mỗi việc lỗi lầm, nếu từ trong cách nhìn của Phật mà nhìn thì là hậu họa vô cùng, đây là việc mà người thế gian không thể lý giải.

Có đồng tu nói với tôi, tự viện am đường của Trung Quốc đại lục, nơi đạo tràng Phật giáo thường hay có người đem bé gái đến bỏ. Nhà Phật là lấy từ bi làm gốc, cho nên người ở trong chùa nhặt những trẻ nhỏ này, phải làm sao đây? Những trẻ nhỏ này, nghe nói có khi một năm chùa nhặt được từ mười mấy đến hai mươi bé. Quý vị phải biết, hiện tại có, trước đây cũng có. Vào nửa thế kỷ trước, lúc tôi mười mấy tuổi thường hay xem thấy trong thành thị có *Dục anh đường*, nơi nuôi trẻ nhỏ, Dục anh đường. Vì sao gọi là Dục anh đường? Đây là nơi người ta nuôi trẻ bị bỏ rơi, ruồng bỏ, không cần nên mang vứt bỏ, khi họ nhặt được thì đem đến đó nuôi dưỡng chúng. Cho nên, ở đạo tràng Phật giáo Trung Quốc phải nên lập Dục anh đường, tôi nói đây là lời thật, là việc tốt. Cố gắng dạy tốt những trẻ thơ này, nuôi chúng lớn thành người, cố gắng dạy bảo chúng, từ nhỏ dùng giáo dục của thánh hiền để dạy chúng. Những trẻ nhỏ này chúng ta dễ dạy, vì sao vậy? Vì không có người can thiệp, trẻ nhỏ thông thường có cha mẹ làm chủ, còn những trẻ nhỏ này chúng ta có thể làm chủ được, không cần để chúng vào trường học thông thường. Trong Dục anh đường của chúng ta có khóa trình của chính mình, có thầy giáo của chính mình, dạy chúng luân thường đạo đức, nhân quả báo ứng, thánh hiền nhân đã nói đại đạo lý của tâm tánh.

Hãy bồi dưỡng những đứa trẻ này, tương lai lớn lên chúng có hai con đường: một là chúng kết hôn, bởi vì đều là con gái, cho nên chúng sau khi kết hôn sẽ là vợ hiền mẹ tốt, sẽ vì quốc gia bồi dưỡng nhân tài tốt cho thế hệ tiếp theo; nếu xuất gia, họ là thầy tốt của xã hội. Cho nên, chúng ta nhất định phải biết khéo léo dẫn dắt, phải làm tốt sự việc này, sự việc này là vô lượng công đức. Nhà Phật

thường nói “cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng”, huống hồ bạn không chỉ cứu chúng, mà bạn còn nuôi chúng, dạy chúng. Chúng ta làm công tác này chính là vì quốc gia, vì xã hội, vì Phật pháp, vì chúng sanh bồi dưỡng nhân tài, đây là hành Bồ-tát đạo. Cho nên hết thảy vấn đề xã hội, tổng quy kết chính là vấn đề giáo dục. Phật giáo là giáo dục, Phật giáo là giáo dục xã hội, hơn nữa Phật giáo là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa. Chúng ta hiểu rõ rồi, hiện tại chúng ta cũng chọn lấy nghề nghiệp này thì phải nghiêm túc nỗ lực học cho tốt, làm cho tốt, vậy chúng ta mới không có lỗi với Phật Bồ-tát, mới không có lỗi với xã hội. Chúng ta tiếp nhận cúng dường của tứ chúng đồng học mới chân thật có thể “trên đền bốn ân nặng, dưới cứu khổ ba đường”, tiếp nối sự nghiệp của Phật Bồ-tát, hoàn thành sứ mệnh mà Phật Bồ-tát giao phó lại cho chúng ta. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.